

De Glittergarage

De Glittergarage

Max & Gerrit

Raas Kal

Auteur: Raas Kal
ISBN: 9789402173406
www.raaskal.com
© Raas Kal

Gerrits Glittergarage

Max kreeg van zijn opa een garage voor zijn verjaardag. Het was de mooiste garage die hij ooit had gezien. Hij had wel zeven verdiepingen. Aan de zijkant zat een heuse autolift. Aan de andere kant een wentelweg. Een weg in de vorm van een wokkel. Helemaal beneden waren een showroom, een autowasstraat en een autowerkplaats gemaakt. Bovenop stond in stoere glimmende letters en met heel veel glitters: *De Glittergarage*. Max was heel blij met zijn nieuwe garage. De ochtend na zijn verjaardag schrok Max wakker.

‘Vroem vroem!’, klonk het, en even later: ‘Toet toet!’ Max zat rechtop in bed en keek de kamer rond.

Hoorde ik dat nou goed?, dacht Max. Het leek wel alsof er een auto langs mijn bed reed. En toeterde.

Even later ging met een piepend geluid, heel langzaam, het deurtje van de Glittergarage open. Max kon zijn ogen niet geloven. Er kwam een autootje naar buiten gereden. Het was een geel raceautootje met op de zijkant rode en oranje vlammen. Het autootje had donkere ramen, waar je niet doorheen kon kijken. Er liep een streep van zwart met witte blokjes over de motorkap, het dak en de achterkant. De raceauto had wel vier uitlaten.

Het wagentje reed naar buiten, maakte een rondje door Max’ slaapkamer en stopte uiteindelijk naast het bed. Even bleef het helemaal stil in Max’ kamer. Maar toen ging het portier open. Een mannetje stapte uit. Hij was niet groter dan een duim en hij had lange slierten oranje haar. Het mannetje droeg een keurig geel pakje, met daarop weer diezelfde vlammen, en een oranje das. Glimlachend keek hij Max aan.

‘Hoi Max, ik ben Gerrit. Rijd je mee? Ik moet naar de wasstraat.’

Max moest lachen.

‘Dat past toch nooit? Jij bent zo klein als een muis’, zei Max.

‘Daar weet ik wel wat op’, zei Gerrit. ‘Maak van je handen twee vuisten, en adem diep in. Doe dan je ogen dicht en adem langzaam uit.’

Met gebalde vuisten ademde Max uit en toen hij zijn ogen opende, schrok hij zich een hoedje. Max was gekrompen. Hij was nu net zo klein als het mannetje, Gerrit. Max paste nu prima in het kleine gele raceautootje.

‘Kom!’, riep Gerrit. ‘Laten we gaan!’

Max stapte in en Gerrit scheurde weg. Eerst gingen ze in de autolift. Helemaal naar de zevende verdieping. Daarna gingen ze weer naar beneden, over de Wokkelweg, richting de wasstraat. Daar werd hun autootje op een lopende band gezet en die bracht hen langs allemaal verschillende apparaten. Het eerste apparaat was de sopspuger. Dat was een tunnel met aan de binnenkant heel veel mondjes aan de muur. Die mondjes spuugden een heleboel schuim op de auto. Zoveel, dat Max niet meer door de ramen naar buiten kon kijken. Overal zat schuim. Het volgende apparaat was de poetser. Die had wel tien armen, met op elke arm een spons of een borstel. Die armen poetsten en poetsen terwijl het autootje langzaam voorbij gleed. De rit eindigde bij de droogblazer. Dat was een robot met een grote föhn. Die inspecteerde de auto en blies hem helemaal droog, tot ieder hoekje en gaatje aan toe.

‘Zo, die is weer schoon! Zal ik je thuisbrengen?’, lachte Gerrit toen ze de wasstraat uitreden.

‘Graag’, zei Max. ‘Ik moet dadelijk naar school.’

Gerrit scheurde langs de werkplaats en het tankstation, over de vloerbedekking richting Max’ bed.

‘Dat was gezellig!’, zei Gerrit. ‘Zie ik je de volgende keer weer?’

‘Zeker weten’, zei Max. ‘Maarre... zo kan ik niet naar school!’

Max stond naast een tennisbal die in zijn kamer lag. De tennisbal was bijna twee keer zo groot als hijzelf. Zijn bed was zo hoog dat hij alleen de onderkant kon zien. Max was nog zo klein als een muis.

‘Vuisten maken!’, riep Gerrit op vrolijke toon. ‘Ogen dicht en langzaam weer inademen!’

Max deed wat Gerrit zei. Daarna ontspande hij zijn vuisten en opende hij zijn ogen en zag dat hij weer groot was. Hij paste de kleren die mama op zijn stoel had klaargelegd.

Bij het ontbijt zei papa: ‘Ik hoorde deze ochtend een auto keihard door onze straat rijden. En toeteren.’

‘Dat was niet op straat, maar in mijn kamer. Dat waren Gerrit en ik.’ zei Max. ‘We gingen naar de wasstraat.’

‘Wie is Gerrit?’, vroeg mama op verbaasde toon.

‘Gerrit is mijn nieuwe vriend. Hij woont in de Glittergarage die ik van opa heb gekregen en hij heeft een heel coole snelle raceauto, met vlammen’, zei Max.

Magische Motorolie

Max kwam thuis en rook gekookte aardappels, witlof en boontjes.

Bah, dacht Max, daar heb ik helemaal geen zin in. Snel rende hij naar zijn kamer.

‘Gerrit, ben je daar?’, riep Max.

Gerrit was in slaap gevallen, op zijn stoel in de werkplaats. Hij schrok wakker en zag een groot oog voor het raam. Het oog van Max.

‘Mag ik naar binnen?’, vroeg Max.

‘Vuisten maken, ogen dicht en uitademen’, zei Gerrit.

Toen Max zijn ogen weer opendeed, was hij gekrompen. Hij opende het deurtje van de Glittergarage en liep naar binnen.

‘Ik kan maar heel even blijven’, zei Max. ‘We gaan zo eten. Aardappels met witlof, dat vind ik niet lekker. En boontjes, die vind ik ook niet lekker.’

‘Komt dat even goed uit!’, zei Gerrit. ‘Ik moet toevallig net naar de winkel om Magische Motorolie te kopen. Kom maar mee.’

Gerrit en Max stapten in het gele raceautootje en reden naar de lift. Deze keer ging de lift niet naar boven, maar naar beneden, de grond in. De deur van de lift ging open en het raceautootje scheurde weg, met piepende banden. Ze reden in een lange donkere tunnel. De Tover tunnel. De strepen op de weg waren paars en gaven licht. Het plafond van de tunnel was een sterrenhemel. Af en toe schoof er een planeet voorbij. De tunnel had heel scherpe bochten en zelfs een paar loopings. De Tover tunnel was net een achtbaan.

Het einde van de tunnel was licht en kwam heel snel dichterbij. Ze reden de tunnel uit en Gerrit trapte keihard op de rem. De raceauto maakte een lange slip en stopte precies voor de motoroliewinkel. Gerrit kocht een bus